

Színes csúszdák

Annyira gyorsan történt minden, túl gyorsan teltek az évek, haszontalan. Úgy érezte, kéne egy kis kikapcsolódás.

Másnap reggel arra ébredt, hogy a medence partján ül és a vízbe lógatja lábait. Körbenézett, és én csak abból tudom mindezt, hogy a fürdő bejáratánál, kijáratánál és a legtöbb medencénél volt egy-egy kamera. Ügyeltek a biztonságra. A felvételeket visszanezve, amikre azért volt szükség, hogy a helyszínen kizárjuk a drogfogyasztás lehetőségét, elég zavartnak és idegesnek tűnt. Szóval körbenézett, és rengeteg csúszda meg medence vette körül. Biztosan kiskora óta nem szereti a csúszdákat, már abból látszott ahogy rájuk nézett. Mintha egyszerre rémült volna meg és lepergett előtte a csúszás hátborzongató élménye. Úgy járkált fel, s alá mint aki az illemhelyet keresi. Tekingetett jobbra, balra mint egy turista aki eltévedt a dzsungel közepén. Közben mindent jól megfigyelt. Odasétált az egyik úszómesterhez. Elég sokat elidőzött nála, jól kivehető volt a felvételen, hogy percekig diskuráltak.

- Milyen magasról csúsznak? Milyen hosszúak a csúszdák? Milyen sebességgel csúsznak le az emberek rajta? – kérdezte buzgón az úszómestert.
- Nézze Uram, én nem tudom. Úszómester vagyok, nem én terveztem a csúszdákat, de azt biztosan állíthatom, hogy teljesen biztonságos mindegyik. De most mennem kell, ne haragudjon, csússzon csak addig rajtuk. Próbálja ki mindet! Igazán gyorsak!
- Gyorsak... ezen az egy szón mélyen elgondolkozott. Azért jött ide, hogy megtanuljon lassabban és színesebben élni. Félelme ellenére mégis úgy döntött, kipróbálja.

Az első csúszás után igazán bátornak érezte már annyira magát, hogy az összesen végig lecsússzon. Minden egyes csúszás alkalmával eszébe jutott az életéből egy- egy kis részlet, pillanat, amit csúszás közben újra átélt.

Mire a közel egy tucat színes csúszdát végigjárta, a sok színtől a szeme is káprázott.

- Már megy is? – kérdezte az úszómester.
- Ó igen, holnap dolgoznom kell. Viszlát!
- Viszlát!

Nagyon messze lakott attól a helytől ahol az imént volt. Autóval indult útnak. S a jelek szerint kitűnő útviszonyok voltak azon az éjjel.

Az út felét már megtette, ekkor előntötte az álmoság. A szemei pedig le akartak ragadni, mint mikor az ember lába a friss aszfaltot érinti. Félálomba merült vezetés közben. Újra színes csúszdák vették körül. – mesélte a kórházban három órával a baleset után.

Egyre gyorsabban csúsztam, több csúszdán is egyszerre. Jól éreztem magam, aztán jött a szellő. Rájöttem már, mindenféleképpen színes az élet. – mondta.

S abban a pillanatban a monitor sípolni kezdett.

A beteg exitált. Elvesztettük. – mondta az ügyeletes orvos.

Bugyi Nikolett